

foreligger efter min Opfattelse ikke nogen Kjendsgjerning, der taler for, at de unge Mænd, som blive udfkrivne til Krigstjeneste, blive undergivne en mindre human Behandling; tværtimod. Der indkalbes aarlig mellem 5 og 6000 Mand til Uddannelse ved Hæren, og man hører næsten aldrig Klage fra Noget over den Behandling, som bliver dem tildel, og det kan dog ikke betvivles, at der blandt en saa stor Masse Individuer findes ikke saa ganske saa, som det kan være overordentlig vanskelig for Befalingsmændene at faae til at gjøre deres Pligt, og ikke saa ganske saa, som kunne have Lyft til at unddrage sig den Byrde, som Loven paalægger dem. Jeg tør ogsaa forudsætte, at de ærede Forespørgere have været forviskede om, at en Sag, der har været Gjenstand for saa megen Dmtale, ikke er bleven upaaagtet af Krigsbestyrelsen, men at denne har havt sin Opmærksomhed henvendt derpaa. De ærede Herrer have imidlertid ikke villet afvente Sagens endelige Udfald, de have rettet denne Forespørgsel til mig idag, og jeg skal derfor besvare dem. Jeg ønsker ikke, at hvad der passerer paa Hærens Omraade, skal blive skjult, og jeg skal være beredt til at meddele Dplysninger om denne Sag, saaledes som det staar i de ærede Herrer's Forespørgsel: „snarest ske kan“. De ærede Medlemmer ville imidlertid indse, at naar en Sag er Gjenstand for Undersøgelse, er det ikke paa ethvert Stadium, at man er istand til at meddele de fornødne Dplysninger derom. Det Naturlige vilde være at fremlægge Dplysningerne, naar Undersøgelserne vare endte, eller idetmindste naar Undersøgelsen var bragt til en vis Afslutning. Dette Sidste haaber jeg vil ske om ganske kort Tid, og da skal jeg drage Omhu for, at samtlige Aktstykker, som vedrøre denne Sag, uden Undtagelse paa hensigtsmæssig Maade skal blive bragte til de ærede Medlemmers Kundskab.

B. Christensen: Der er ingen af Forespørgerne, der noget Dieblik har miskendt den Forsigtighed og Omhyggelighed, der maatte iagttages fra vor Side i en Sag af den særlige og dog delikate Bessaffenhed som den nærværende. Vi skulle derfor her ikke — tror

jeg, og henstiller jeg til vor ærede Ordfører — uringere Forespørgselen videre i dette Dieblik. Jeg vil ogsaa haabe, at vi ville afholde os fra de Bemærkninger, som der haade om Sagen selv i dens Realitet og om Ministerens Stilling til den — navnlig hans Udtalelser i dette Dieblik — idetmindste forekommer mig at kunne være altfor megen Anledning til at fremføre; men jeg vil foreslaa mine ærede Medforslagsstillere, at vi, uden at uringere Forespørgselen videre i dette Dieblik, afvente den Beretning og de Meddelelser, den høitærede Minister maatte kunne gjøre os, og som han haaber inden meget kort Tid at kunne fremføre for os. Jeg tænker da, at vi samvittighedsfuldt og omhyggeligt ville tage under Overveielse, hvad der fra Folkrepræsentationens — fra dette Things — Side bør gjøres i en Sag som denne, der har en høj Betydning for Hæren, men i Sandhed ogsaa en høj Betydning for Folket. Jeg tillader mig, at rette den Opfordring til vor Ordfører, at han afflutter Forespørgselen og forbeholder Overveielse og Skridt fra vor Side, efter at vi have lært de Meddelelser og Dplysninger at kjende, som den ærede Minister har lovet os.

Dinesen: I Anledning af en Ytring fra den ærede Minister, at man næsten aldrig hører Klager over de Meniges Behandling nu, kunde jeg nok have Lyft til at udtale mig, men da den ærede Minister har stillet i Udfigt, at der vil komme en Leilighed, hvor vi kunne komme tilbage til en lignende Forhandling som den, vi have i dette Dieblik, skal jeg frasalde Ordet.

Balle: Jeg kan ikke godt frasalde Ordet ved denne Leilighed, thi for mig dreier Sagen sig ikke blot om et Principspørgsmaal, men den dreier sig ogsaa om den Paagjældende, hvis Behandling har fremkaldt Forespørgselen. Jeg kan ikke Andet end paa det Indstændigste opfordre den høitærede Minister til, „saasnart ske kan,“ at lade den Paagjældende komme ud af de Forhold, hvorunder han nu er, og om muligt at bringe den Paagjældende herover til Staden; thi jeg er overbevist om, at